

Arrest

nr. 80 391 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DILLIËN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 oktober 1987 te Ajegunle. U behoort tot de Yoruba etnie en u bent pinkstergelovige. U bent op jonge leeftijd in een weeshuis terecht gekomen samen met uw twee broers. Jullie vormen een drieling. U heeft uw biologische ouders niet gekend. U werd uiteindelijk geadopteerd door een Ghanese pleegvader die in Lagos woont. U weet niet wat er met uw twee andere broers is gebeurd. U vermoedt dat één van hen geadopteerd is door iemand uit Zuid-Afrika, maar heeft geen nieuws van uw andere broer. U groeide op bij uw pleegvader en ging naar school, maar diende hier op een gegeven moment mee te stoppen omwille van geldproblemen. De biologische dochter van uw Ghanese adoptievader was in tussentijd ook bij jullie komen inwonen. Nadat u gestopt was met school, kon u bij een loodgieter gaan werken die u zou opleiden. Als u geldproblemen had, kon u ook terecht bij uw jeugdvriend (C.) die in dezelfde straat als u

woonde. Op een bepaald moment vertelde hij u dat hij heel wat geld verdiende via homoprostitutie. Hij vroeg of u ook niet geïnteresseerd was om op die manier wat geld te verdienen. U weigerde in eerste instantie maar kwam via deze weg wel voor het eerst in contact met homoseksualiteit. Via (C.) kwam u eveneens in contact met vier andere vrienden die ook homoseksueel waren. Jullie vormden een hechte vriendengroep van vijf personen. Eén van deze vrienden was (D.) met wie u uiteindelijk een relatie zou beginnen. In januari 2011 betrapte uw stiefvader u echter met (D.) in uw kamer waarop hij u onmiddellijk beval het huis te verlaten. U kon nergens terecht en ging in het Maracana-getto wonen. U besloot nu ook om toch in te gaan op het voorstel van (C.) en geld te verdienen via prostitutie. Het was (C.) die alles regelde en die contact zocht en had met potentiële klanten. Jullie leefden meestal samen in de Maracana wijk omdat de politie er niet durfde te komen, maar op een bepaalde dag was het carnaval in Lagos waarop u met uw vijf vrienden naar het centrum ging om mee te vieren. Jullie geraakten echter in een ruzie en gevecht verwikkeld met een groep jongeren die jullie beschuldigden homoseksueel te zijn. U en uw vriend (D.) hielden zich wat afzijdig maar de anderen waren wel betrokken in een regelrecht gevecht. Toen de politie tussen beide kwam, vluchtte u weg samen met uw vriend (D.). U hoorde nadien dat uw vrienden twee andere personen zouden hebben neergestoken, maar dat ze nog konden vluchten. U hield zich na dit incident schuil in de Maracana wijk, en vernam twee weken later dat uw drie andere vrienden gearresteerd en zelfs neergeschoten werden toen ze wilden gaan winkelen. Hierop wist u niet meer wat doen, en hield zich verborgen. Een zekere (B.), een vriend van uw biologische vader, had de geruchten echter gehoord wat er gebeurd was en kwam via uw vriend te weten waar u zich schuil hield. Hij kwam u opzoeken en zei dat u het land diende te verlaten. Hij nam u mee uit de Maracana wijk en regelde uw vlucht naar het buitenland. Het was uiteindelijk (B.) die samen met u op 12 juni 2011 het vliegtuig naar Europa nam, en u op een trein richting Brussel zette. U vroeg op 14 juni 2011 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreest door de gemeenschap en de overheidsdiensten omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. U verklaart tijdens het gehoor dat u zichzelf als homoseksueel beschouwt, omdat u er plezier aan beleeft, wanneer u gevraagd wordt of u zichzelf als homoseksueel beschouwt of dat u enkel voor het geld aan homoprostitutie deed (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u gevraagd wordt op welke leeftijd u zich aangetrokken voelde tot mannen, antwoordt u dat u rond de leeftijd van 22 wist dat u homoseksueel was, dat u er geen plezier aan had, maar dat u het deed (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of u er voor uw 22ste nooit aan gedacht had dat u homoseksueel kon zijn, antwoordt u dat u er nog nooit aan had gedacht (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of u geen gevoelens heeft gehad voor andere mannen of jongens voor uw 22ste, antwoordt u dat het moeilijk is om te zeggen wat u voelde, dat u het nog nooit zo had bekeken, en dat u het pas op uw 22ste beseftte (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Vervolgens wordt u gevraagd wat de oorzaak of aanleiding was waardoor u plotseling op uw 22ste tot het besef kwam dat u homoseksueel was, waarop u antwoordt dat uw vriend (C.) u ermee confronteerde toen u geldproblemen had en hij homoprostitutie ter sprake bracht als manier om geld te verdienen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is vreemd dat u in eerste instantie antwoordt dat u zich als homoseksueel beschouwt omdat u er plezier aan beleeft, zonder enige vorm van gevoelens ter sprake te brengen, om bovendien wat later tijdens het gehoor te verklaren dat u sinds uw 22ste weet dat u homoseksueel bent, dat u het deed maar dat u er geen plezier aan beleefde. Bovendien kunnen bij de door u aangehaalde aanleiding waardoor u zou beseft hebben dat u homoseksueel zou zijn, enkele vraagtekens geplaatst worden. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u op een bepaald moment in geldnood zat, waarop u naar uw vriend (C.) zou zijn gegaan die u vertelde dat hij geld verdiende via homoprostitutie, waarbij u voor het eerst in aanraking zou zijn gekomen met homoseksualiteit. U verklaart dat u in eerste instantie niet inging op het aanbod om aan prostitutie te doen, maar dat u via (C.) kennis maakte met homoseksualiteit. Het komt echter niet doorleefd over dat u enerzijds aangeeft – tot twee maal toe tijdens het gehoor – dat u niet weet of u gevoelens heeft gehad voor andere mannen voor uw 22ste (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10) – wat later tijdens het gehoor geeft u bovendien aan nooit gevoelens voor andere mannen te hebben gehad voor u (D.) leerde kennen

(zie gehoorverslag CGVS, p.11) – maar dat u anderzijds verklaart plotseling tot het besef te zijn gekomen dat u homoseksueel zou zijn op het moment dat u (C.), die zelf ook homoseksueel zou zijn, om geld ging vragen. U beweert tijdens het gehoor immers dat (C.) een jeugdvriend is die in dezelfde straat als u woont, dat u hem bijgevolg al lang kent, zodat de vraag gesteld kan worden waarom u zich dan niet eerder vragen zou hebben gesteld bij uw geaardheid aangezien u beweert dat mensen steeds vermoedens hebben gehad omtrent de homoseksuele geaardheid van (C.) (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Maar bovenal linkt u nergens doorheen het gehoor de ontdekking van uw beweerde homoseksualiteit aan gevoelens voor mannen. U haalt enkel aan dat u in geldnood zat, dat uw vriend (C.) u vertelde op welke manier hij geld verdiende, en dat hij u vervolgens liet kennismaken met homoseksualiteit waardoor u plotseling beseft zou hebben dat u ook homoseksueel zou zijn. U verklaart tenslotte wel dat u via (C.), met wie u enkel zou hebben ‘gespeeld’, (D.) zou hebben ontmoet met wie u zelfs een relatie zou zijn gestart, en voor wie u uiteindelijk wel gevoelens zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.10), wat niet wegneemt dat het vreemd is dat u aangeeft ervoor nooit gevoelens voor andere mannen te hebben gehad.

Voorts antwoordt u – wanneer u gevraagd wordt wat u voelde op het moment dat u besepte dat u zeker wist dat u homoseksueel was – gezien de taboesfeer rond homoseksualiteit in uw land van herkomst – dat u nooit beseft heeft welke gevolgen er zouden kunnen volgen tot op het moment van het incident (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Dit laatste antwoord is hoogst opmerkelijk gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. Met uw antwoord lijkt u aan te geven dat u zonder al te veel problemen uw homoseksuele geaardheid aanvaardde hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Dit erg weinig doorleefde antwoord komt dan ook niet overtuigend over. Dat u zich niet meer vragen stelde over uw homoseksuele gevoelens is des te merkwaardiger gezien uw pinkstergeloof (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Later tijdens het gehoor wordt u dezelfde vraag nogmaals herhaald, waarop u dit maal antwoordt dat u in het begin wel wat schuldgevoelens had (zie gehoorverslag CGVS, p.10), maar het blijft merkwaardig dat u eerder stelde dat u nooit hebt stilgestaan bij de mogelijke gevolgen tot op het moment van het incident (zie gehoorverslag CGVS, p.10). **Uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid komen bijgevolg niet overtuigend en doorleefd over.**

Voorts kan u niet helemaal overtuigen wat uw beweerde homoseksuele relatie met (D.) betreft. U geeft tijdens het gehoor immers aan dat u via (C.) (D.) hebt leren kennen en dat u en (D.) na een tijdje zelfs een relatie startten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd sinds wanneer u een relatie met (D.) had, antwoordt u dat (D.) u kwam troosten toen u problemen had met uw pleegvader, en dat u 23 of 24 moet geweest zijn toen jullie een relatie begonnen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of u zich herinnert wanneer u (D.) voor het eerst zag, antwoordt u van niet, en antwoordt u dat u hem via (C.) kent (zie gehoorverslag CGVS, p.11), wat toch vreemd is aangezien (D.) de eerste persoon is voor wie u gevoelens zou hebben gehad. Vervolgens wordt u gevraagd sinds wanneer u wist dat (D.) ook homoseksueel was waarop u antwoordt dat het was toen u hem beter leerde kennen, en u voegt er vreemd genoeg nog aan toe dat ook hij en (C.) elkaar kusten (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Verder is het vreemd dat u enerzijds beweert dat u ook naar zijn thuis ging – waarbij hij op een keer zelfs ruzie zou hebben gehad met zijn broer omdat hij u over het hoofd streelde (zie gehoorverslag CGVS, p.11) – maar dat u anderzijds blijkbaar niet de namen van zijn zus of broer kent (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U kent evenmin de naam van zijn moeder (zie gehoorverslag CGVS, p.12), terwijl u wel weet te vertellen dat zijn vader overleden zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt of (D.) al eerdere homoseksuele relaties heeft gehad, antwoordt u dat u het niet weet, dat u het hem wel gevraagd heeft, maar dat u het vergeten bent (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U weet blijkbaar evenmin hoe oud hij is, aangezien u verklaart – nadat u deze vraag gesteld wordt – dat u weet dat hij op drie april is geboren, en dat u verder enkel weet dat hij ouder dan u is (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Verder is het vreemd dat u blijkbaar niet weet hoelang jullie nu precies een relatie hebben gehad. U verklaart immers dat u hem al een tijdje kent, maar dat u niet weet hoe lang jullie zijn samen geweest wanneer u deze vraag gesteld wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U voegt er nog aan toe dat jullie in januari voor het eerst seks hadden, maar dat het ervoor niet echt was (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Het is hoogst merkwaardig dat u niet kan aangeven hoe lang jullie samen zijn geweest, of sinds wanneer jullie een relatie hadden, gezien uw beweringen dat (D.) de eerste persoon was voor wie u gevoelens had en met wie u voor het eerst een relatie had. Verder geeft u een wel zeer weinig doorleefd antwoord op de vraag of u zich een bijzondere gebeurtenis of anekdote herinnert van tijdens uw relatie met (D.). U antwoordt namelijk tot twee maal toe dat jullie vaak samen sliepen en dat jullie veel vrijden (zie gehoorverslag CGVS, p.12), wat bezwaarlijk een doorleefd antwoord kan genoemd worden in het licht van uw beweerde oprechte gevoelens voor (D.). Tenslotte is het merkwaardig dat u tijdens uw verklaringen betreffende uw beslissing en daarop volgende acties om Nigeria te verlaten, totaal niet meer verwijst naar (D.) of naar hoe jullie relatie hierna geëvolueerd is. Ook

wanneer gevraagd wordt naar uw toekomstplannen verwijst u op geen enkele manier nog naar (D.) (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Bijgevolg kunt u dan ook niet overtuigen wat uw beweerde homoseksuele relatie met (D.) betreft.

Voorts is uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst niet overtuigend. Gevraagd of u andere homoseksuelen kent in Nigeria, antwoordt u dat u enkel uw vijf homoseksuele vrienden kende en de personen waarbij (C.) u had geïntroduceerd (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of u een voorbeeld kan aanhalen van een persoon bij wie (C.) u geïntroduceerd zou hebben, antwoordt u dat u geen namen kent en dat de klanten u enkel het geld gaven, dat u nadien aan (C.) moest geven (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Het is erg vreemd dat u blijkbaar geen andere homoseksuelen kent in Nigeria, dan uw vijf vrienden, of dat u er althans geen voorbeelden van kan geven, terwijl u anderzijds toch beweert dat u een tijdje in de homoprostitutie in Nigeria zou hebben gewerkt. Wat betreft u beweerde periode in de Nigeriaanse homoprostitutie kan bovendien het volgende opgemerkt worden. U kunt ten eerste niet aangeven wanneer u bent beginnen werken in de homoprostitutie (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of het voor of na u uit het huis werd gezet door uw stiefvader was, verklaart u dat het erna was, maar dat ze u ervoor al hadden proberen te overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waar u dan aan homoprostitutie deed, in welke buurten, verklaart u dat ze de mensen kennen en dat ze een afspraak maken, en dat u dan naar een hotel gaat waar ze u komen oppikken (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd hoe u uw klanten dan bereikte, geeft u aan dat (C.) alles regelde, en dat (C.) u nooit vertelde hoe hij klanten vond of wist te bereiken (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vervolgens wordt u gevraagd naar welke hotels u ging, waarop u aangeeft dat (C.) het weet, dat ze u kwamen oppikken in een bar, en dat u meestal naar de huizen van de klanten ging (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het komt echter niet overtuigend over dat u in eerste instantie verklaart dat ze u aan hotels kwamen oppikken, om later te verklaren dat ze u eigenlijk aan bars kwamen oppikken en dat jullie eigenlijk naar de huizen van de klanten gingen, wanneer gepeild wordt om welke hotels het ging. U geeft hiermee op zijn minst de indruk uw antwoorden aan te passen aan de aan u gestelde vragen. Verder is het niet aannemelijk dat u niet meer kan vertellen over de manier van werken binnen de homoprostitutie in Nigeria, en op welke wijze u klanten vond en kon bereiken. Uw verklaringen hiervoor dat (C.) alles regelde komt hierbij niet overtuigend over.

Gevraagd hoe homoseksuelen elkaar leren kennen in Nigeria, antwoordt u in eerste instantie dat ze elkaar meestal al kennen, maar dat u het ook kan zien, maar dat het moeilijk uit te leggen is, maar dat u geen plaatsen kent waar ze samenkomen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe u dan weet of iemand al dan niet homoseksueel is, verschuilt u zich weer achter (C.), en antwoordt u dat degenen die u kende via (C.) gecontacteerd waren (zie gehoorverslag CGVS, p.13), en u voegt er aan toe dat je het misschien aan hun kleding kan zien. Gevraagd of u kan veroordeeld worden in Nigeria omwille van homoseksualiteit, antwoordt u dat u het niet wist toen u in Nigeria was, dat u in België op het internet heeft gezocht maar dat u het eigenlijk nog steeds niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer u vervolgens verder gevraagd wordt of homoseksualiteit niet verboden is in Nigeria, geeft u aan dat u wel weet dat het illegaal is en u weet zelfs dat er een poging is ondernomen om het te legaliseren, maar u voegt eraan toe dat u nooit geweten heeft in Nigeria of het dan al dan niet verboden was (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Het is bijgevolg erg vreemd te noemen dat u aangeeft in Nigeria nooit geweten te hebben of homoseksualiteit er al dan niet toegelaten is en of het al dan niet strafbaar is, aangezien uw homoseksualiteit toch net de reden is waarom u Nigeria zou hebben verlaten. Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, blijkt immers dat homoseksualiteit wel degelijk strafbaar is gesteld in een wetsartikel in de 'Criminal Code' en dat dit misdrijf bestraft kan worden met een gevangenisstraf van 14 jaar (zie landeninformatie). Van iemand die zelf homoseksueel beweert te zijn in een homofob land als Nigeria, mag redelijkerwijze verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de risico's die hij loopt in dat land, alsook de wetgeving hieromtrent. Uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst is bijgevolg evenmin overtuigend.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit.

U legde daarenboven nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die van die aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder te ondermijnen. Zo geeft u aan dat u op 9 mei 2011 in Lagos zou zijn aangevallen door een groep jongeren, waarbij u en uw vriend (D.) konden ontsnappen, maar waarbij uw drie andere vrienden in die mate betrokken raakten in een gevecht dat ze twee personen van de andere groep jongeren zouden hebben neergestoken (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Wanneer u gevraagd wordt wie die andere groep was die jullie plotseling aanviel, geeft u aan dat u er geen idee van heeft omdat u er niet echt in betrokken was (zie

gehoorverslag CGVS, p.8). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat jullie in conflict raakten met een andere groep jongeren die tegen homoseksualiteit waren, en dat 'deze groep connecties had met mensen in hogere posities' (zie vragenlijst CGVS, dd. 4 augustus 2011, p.3, administratief dossier), waarbij u toch laat uitschijnen deze jongeren te kennen of op zijn minst te weten om wie het gaat. Gevraagd waarom deze jongeren jullie aanvielen, verklaart u dat ze altijd al vermoedens hadden dat jullie homoseksuelen waren, vooral door het gedrag van (C.) en (T.) (zie gehoorverslag CGVS, p.8), waardoor het opmerkelijk is dat u hiervoor nog nooit dergelijke problemen zou hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Deze door u afgelegde verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zijn geheel.

Tenslotte legt u geen documenten neer ter bevestiging van uw identiteit, noch ter staving van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betoogt inzake de ontdekking en beleving van zijn homoseksuele geaardheid dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) geen rekening houdt met de complexe zoektocht naar zijn geaardheid en tal van andere verklaringen negeert. Het CGVS tracht door een aantal bewoordingen te isoleren een beeld te scheppen dat niet overeenstemt met het interview in zijn geheel. Verzoeker vertelde immers ook dat hij nooit gevoelens had voor vrouwen, dat hij zich niet interesseerde voor meisjes en dat hij zich, hoewel hij voor zijn 22ste geen gevoelens had voor mannen, beter voelde in de buurt van mannen dan bij vrouwen.

Verzoeker ziet voorts niet in waarom het vreemd is dat een man die is opgegroeid in een samenleving waar homoseksualiteit taboe is en die religieus werd opgevoed zich bij zijn eerste contacten met homoseksualiteit niet meteen goed voelde. Hij gaf duidelijk te kennen dat hij tot zijn eerste contacten met homoseksualiteit niet wist wat dit was. Verder gaf hij aan dat hij schuldgevoelens kende in de eerste dagen van de ontdekking van zijn geaardheid, en dit gelet op zijn geloof als christen. Verzoeker heeft na een gevecht met zichzelf, zijn religie, zijn adoptievader en de hele samenleving geleerd zijn geaardheid te aanvaarden. Dat hij hiermee na verloop van tijd toch gelukkig was en plezier beleefde toont juist de geloofwaardigheid van zijn relaas aan.

Wat betreft zijn relatie met D. voert verzoeker aan dat het ontstaan van gevoelens niet samenviel met hun eerste ontmoeting, te meer daar hij een tijd worstelde met zijn geaardheid. Hij weet echter wel nog precies wanneer zijn relatie en de aanvaarding van zijn gevoelens gebeurden. Het is vreemd dat het CGVS het belangrijker vindt dat men weet wanneer men iemand voor het eerst heeft ontmoet dan dat men weet wanneer men een relatie is begonnen. Verzoeker wijst er tevens op dat hij wel op de hoogte was omtrent andere informatie over D.

Ook omtrent zijn gebrekkige kennis inzake de familie van D. negeert het CGVS verzoekers verklaringen. Verzoeker geeft aan dat hij duidelijk aangaf dat hij de naam van de broer met wie D. ruzie maakte wel kent. D. had echter ook andere broers en zussen, wiens naam hij niet kent. Dit is normaal gelet op de korte duur van hun relatie en op het feit dat hij na de ruzie met de broer van D. liever wegbleef bij D. thuis. Omtrent de naam van de moeder van D. stelt verzoeker dat hij tijdens het gehoor duidelijk verklaarde dat hij deze niet kent omdat het in Afrika niet gebruikelijk is om de naam van mensen die ouder zijn te vragen, kennen of gebruiken. Het gebruik van familienamen in de Afrikaanse cultuur is fundamenteel verschillend dan in West-Europa. Het CGVS toont geen begrip voor de Afrikaanse cultuur en probeert in de motivering niet te weerleggen dat het onmogelijk was voor verzoeker om "de naam van zijn vriend" te kennen.

Betreffende de vraag naar bijzondere gebeurtenissen of anekdotes verwijst verzoeker naar de artikelen zoals door het CGVS toegevoegd aan het dossier. Hieruit blijkt dat de beleving van homoseksualiteit in Nigeria sterk geladen is. Het CGVS toont andermaal geen begrip voor de culturele verschillen tussen een land als Nigeria, waar homoseksualiteit taboe is, en West-Europa.

Aangaande zijn kennis van de leefwereld en juridische positie van homoseksuelen in Nigeria ziet verzoeker niet in waarom het vreemd is dat de sector van de homoprostitutie en de beleving van homoseksualiteit in Nigeria gekenmerkt wordt door anonimiteit. Uit de stukken die het CGVS zelf opnam in het dossier blijkt dat homoseksualiteit er taboe is, alsmede dat homoseksuelen zowel naar buiten toe als binnen hun subcultuur discreet zijn. Verzoeker bevestigt dit enkel door aan te geven dat homoseksuelen in Nigeria zelfs aan elkaar hun naam niet durven toevertrouwen.

Verzoeker stelt op meerdere ogenblikken te hebben aangegeven dat hij wist dat de beleving van homoseksualiteit in Nigeria problematisch is. Hij verwees verder meermaals naar het religieuze conflict over homoseksualiteit. Aangezien hij nog maar net zijn geaardheid had aanvaard was hij niet op de hoogte van de bestaande wetgeving. Bovendien was hij aanvankelijk vooral in strijd met zichzelf, zijn religie en zijn vader. Verder had hij zware financiële problemen en geen echt onderdak in de Maracana wijk. Het is begrijpelijk dat hij zich in zulke omstandigheden niet actief probeerde te informeren omtrent mogelijke wetgeving of casuïstiek inzake de bestraffing van homoseksualiteit.

Verzoeker benadrukt voorts dat in het voorjaar van 2011 een discussie plaatsvond in de Nigeriaanse senaat over het strafbaar stellen van homoseksuele huwelijken. Hij heeft hierover van verschillende mensen, zij het beperkte, informatie gekregen. Gelet op deze discussie en het gegeven dat het homohuwelijk slechts na zijn aankomst in België werd strafbaar gesteld is het begrijpelijk dat hij tijdens het interview niet zeker was of homoseksualiteit al dan niet strafbaar was gesteld.

2.1.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” in samenhang gelezen met artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij stelt dat de argumentatie van het CGVS op verschillende punten niet afdoende noch draagkrachtig is en dat de bestreden beslissing integendeel de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Het CGVS hield meermaals geen rekening met verzoekers verklaringen. Hoewel niet verwacht kan worden dat het CGVS ingaat op alle verklaringen, mag op zijn minst worden verwacht dat het CGVS uiteenzet waarom het niet ingaat op deze bijhorende verklaringen die nochtans een duidelijker en completer beeld geven van het antwoord van verzoeker op de vragen. Het CGVS heeft verschillende malen deze techniek gebruikt door een welbepaalde verklaring los te koppelen van de context.

2.2.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient in deze een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn identiteit, afkomst en asielrelaas, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven brengt hij niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen nog des te meer klemmt daar hij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij noch bij het CGVS, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangeven met welke documenten hij zou hebben gereisd. Bovendien legde hij inzake zijn reisweg tegenstrijdige verklaringen af. Bij het CGVS verklaarde hij: *“Het vliegtuig is gestopt nergens, het was een directe vlucht”*. Tevens stelde hij niet te weten waar hij zou zijn geland met het vliegtuig. Bij de DVZ had hij eerder nochtans aangegeven dat hij wel degelijk een tussenlanding had gemaakt, waarbij hij echter niet kon aangeven waar deze tussenstop plaatsvond. Tevens stelde hij te zijn aangekomen in Brussel (administratief dossier, stuk 4, p.5; stuk 8, nr.34-35). De voormelde vaststellingen vormen andermaal een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag op het feit dat hij homoseksueel geaard zou zijn doch hij legt omtrent de ontdekking van deze geaardheid ongeloofwaardige verklaringen af.

Vooreerst kunnen zijn verklaringen dat hij vooraleer hij via C. voor het eerst in aanraking kwam met homoseksualiteit nog nooit van homoseksualiteit had gehoord, dat hij niet echt wist wat homoseksualiteit was en dat dit thema in zijn samenleving geen enkele aandacht kreeg (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.2, 5), niet worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat dit thema in Nigeria onder meer in de pers de nodige aandacht krijgt (administratief dossier, stuk 10: landeninformatie). Zij kunnen evenmin worden gerijmd met verzoekers eigen verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat hij C. reeds lang kende, dat zij jeugdvrienden waren en in dezelfde straat woonden, alsmede dat de mensen steeds vermoedens hebben gehad omtrent de homoseksuele geaardheid van C., zodat hij wel degelijk reeds eerder in aanraking kwam met homoseksualiteit. In het licht van deze laatste verklaringen is het daarenboven niet geloofwaardig dat verzoeker op zijn 22ste plots zou hebben beseft dat hij homoseksueel was op het moment dat hij C. om geld ging vragen doch er van tevoren, en dit ondanks dat hij voordien een relatie had met of minstens een aantal malen bleef slapen bij een meisje, nog nooit aan had gedacht dat hij homoseksueel kon zijn, aangaf niet te weten of hij reeds gevoelens had voor andere mannen voor zijn 22ste en stelde het nog nooit zo te hebben bekeken (administratief dossier, stuk 4, p.9-10). Dat het CGVS de complexe zoektocht zou negeren naar zijn geaardheid vindt gelet op hetgeen voorafgaat geen steun in het administratief dossier. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker zich voor zijn 22ste nooit vragen heeft gesteld omtrent zijn geaardheid, zodat van een complexe zoektocht bezwaarlijk sprake kan zijn.

Gelet op het in Nigeria heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit is het bovendien niet aannemelijk dat verzoeker op het moment dat hij zeker wist dat hij homoseksueel was nooit zou hebben beseft welke gevolgen er zouden kunnen volgen, en dit tot op het moment van het incident. Hij bleek er immers wel van op de hoogte dat homoseksuelen er niet worden geaccepteerd en dat het taboe is (*ibid.*, p.10).

Verzoeker bleek daarenboven een frappant gebrek aan kennis te vertonen omtrent de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in zijn land van herkomst. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat hij, gevraagd hoe homoseksuelen elkaar leren kennen in Nigeria, in eerste instantie zelf aangaf dat ze elkaar meestal al kennen maar dat hij het ook kon zien, hetgeen echter moeilijk uit te leggen is, en dat hij geen plaatsen kent waar zij samenkomen. Vervolgens gevraagd hoe hij dan wist of iemand al dan niet homoseksueel is, stelde hij echter dat degene die hij kende via C. gecontacteerd waren en voegde hij hieraan vaagweg toe dat je het misschien aan hun kleding kan zien. Voorts verklaarde verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS: *“Ik wist niet dat er een wet tegen homo's was”*. Later tijdens het gehoor antwoordde hij, wanneer werd gevraagd of men in Nigeria kan worden veroordeeld omwille van homoseksualiteit: *“Ik weet het niet toen ik er was, maar ik ben beginnen zoeken op internet hier, maar ik weet het nog niet zeker...”*. Vervolgens werd nogmaals gevraagd of er geen wet of wetsartikel was die dit verbiedt en of hij niets heeft gevonden op het internet, waarop hij aangaf dat het illegaal was doch herhaalde hij dat hij in Nigeria nooit zou hebben geweten of het verboden was. Hij preciseerde opnieuw dat hij dit slechts was gaan opzoeken na

zijn eerste interview in België (*ibid.*, p.6, 13). Verzoeker tracht ten onrechte de voormelde onwetendheid te vergoelijken. Gelet op het taboe dat inzake homoseksualiteit heerst in de Nigeriaanse samenleving en het feit dat homoseksuelen, zoals verzoeker zelf stelt, discreet moeten zijn, kan ervan worden uitgegaan dat personen die daadwerkelijk behoren tot de homoseksuele gemeenschap wel degelijk weet hebben van de vigerende wetgeving ter zake, zonder dat ze deze actief moeten opzoeken. Dat verzoeker, die beweerde actief te zijn in het homoseksuele prostitutiemilieu, tijdens zijn werkzaamheden nooit zou hebben gehoord van het strafbare karakter van homoseksualiteit is geenszins geloofwaardig. Bovendien kon minstens van hem worden verwacht dat hij zich dienaangaande zou informeren naar aanleiding van de problemen die hij kende en naar aanleiding van de arrestatie en dood van drie van zijn vrienden, of nog om zich op deze wijze te informeren omtrent het risico dat hij liep alvorens de drastische beslissing te nemen zijn land van herkomst te verlaten. Aangezien zijn homoseksuele geaardheid net de reden zou zijn geweest waarom hij zijn land zou hebben verlaten is het aldus wel erg bevreemdend dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek niet zou hebben geweten of homoseksualiteit aldaar is toegelaten. Wat verzoeker in deze tracht te bereiken met zijn verwijzing naar de strafbaarstelling van het homohuwelijk en de discussie hierover in de Nigeriaanse senaat kan niet worden ingezien. Er wordt hem immers niet verweten dat hij niet wist of het homohuwelijk strafbaar was, doch wel of homoseksualiteit op zich strafbaar was.

Verzoeker legde bovendien vage en niet-doorleefde verklaringen af met betrekking tot zijn beweerde relatie met D. Zo bleek hij niet enkel niet te kunnen aangeven wanneer hij D. voor het eerst ontmoette, doch kon hij, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in onderhavig verzoekschrift, evenmin preciseren wanneer hun relatie begon, noch hoelang zij samen zijn geweest (*ibid.*, p.11-12). Daar hij verklaarde dat D. zijn eerste en enige partner was kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker ter zake de nodige duiding zou kunnen geven. Verzoeker bleek voorts de leeftijd van D. niet te kunnen geven en wist evenmin of D. reeds eerder homoseksuele relaties had gehad, hetgeen evenmin aannemelijk is gelet op hun beweerde relatie. Verder verklaarde verzoeker omtrent de familie van D. enerzijds: *“De enige die ik ken is zijn moeder, zijn vader is gestorven, en ik ken ook een van zijn zussen. De oudste broer ken ik ook vaag”*, doch kon hij anderzijds de naam van de moeder van D. niet geven en verklaarde hij, wanneer werd gevraagd hoe diens broer en zus heten: *“Ik kan het me niet herinneren. Ik ken de naam van een broer, dat is alles...”* (*ibid.*, p.12). Verzoeker tracht ten onrechte zijn onwetendheid ter zake te vergoelijken door te verwijzen naar de duur van zijn relatie en de Afrikaanse cultuur. Nog daargelaten dat verzoeker zelf niet kon duiden hoelang hun relatie duurde, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij, gelet op hun voorgehouden relatie, het met D. zou hebben gehad over diens naaste familieleden. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zelf aangaf dat hij wel degelijk een aantal van de broers en zussen van D. kende doch dat hij zich hun naam niet meer kon herinneren. Verder bleek verzoeker, zoals blijkt uit zijn in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen, niet in staat om een bijzondere gebeurtenis of anekdote aan te halen die tijdens hun relatie zou zijn voorgevallen, doch verviel hij, hiernaar gevraagd in de algemene bewoordingen: *“We sliepen samen en we sliepen veel samen... We vrijden veel, ik zag hem graag”* (*ibid.*). Verzoeker haalt weliswaar met recht aan dat de beleving van homoseksualiteit in Nigeria niet evident is doch dit kan zijn niet-doorleefde verklaringen niet verklaren. Ongeacht het taboe dat in Nigeria rust op homoseksualiteit, kon van verzoeker, indien deze daadwerkelijk een relatie had met D., worden verwacht dat hij op een doorleefde manier kon vertellen over anekdotes en gebeurtenissen doorheen zijn relatie met D. waaruit hun verbondenheid blijkt.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoeker, gelet op het taboe dat op homoseksualiteit heerst in Nigeria en in acht genomen dat hij in het verzoekschrift zelf aanhaalt dat de beleving van hun geaardheid niet evident was, onaannemelijke verklaringen aflegde omtrent hun betrapting door zijn adoptievader. In het licht van deze omstandigheden is het immers in het geheel niet geloofwaardig dat hij met D. naar de kamer ging en aldaar voor de eerste maal seksuele betrekkingen zou onderhouden, zonder daarbij deze kamer op slot te doen (*ibid.*, p.11).

Verzoeker beweerde voorts dat hij een tijdlang werkzaam zou zijn geweest in het homoprostitutie-milieu in Nigeria doch hij bleek de naam van geen van zijn klanten te kunnen geven (*ibid.*, p.12). Hij beperkt zich omtrent deze vaststelling tot een verwijzing naar het feit dat homoseksuelen in Nigeria discreet te werk moeten gaan en tot de algemene, niet-gestaafde bewering dat zij elkaar hun naam niet kenbaar maken. Hij kan nog enigszins worden gevolgd waar hij stelt dat homoseksuelen discreet te werk dienen te gaan in Nigeria, doch het is geenszins aannemelijk dat hij, indien hij daadwerkelijk gedurende een periode werkzaam zou zijn geweest binnen het homoseksuele prostitutiemilieu, benevens zijn vrienden die eveneens werkzaam waren in dit milieu geen andere homoseksuelen zou kennen of bij naam zou kunnen noemen. Verzoeker laat daarenboven de bestreden motivering volledig ongemoeid waar deze inzake zijn periode in de Nigeriaanse homoprostitutie stelt dat hij (i) niet kon aangeven wanneer hij zou

zijn beginnen werken in de homoprostitutie; (ii) gevraagd waar en in welke buurten hij dan aan homoprostitutie deed, aangaf dat ze de mensen kenden, dat ze een afspraak maakten en dat hij dan naar een hotel ging waar zij hem kwamen oppikken; (iii) gevraagd hoe hij zijn klanten dan bereikte, aangaf dat C. alles regelde en dat C. hem nooit vertelde hoe hij klanten vond of bereikte; (iv) gevraagd naar welke hotels hij dan ging, ontwijkend aangaf dat C. dat weet, dat ze hem kwamen oppikken in een bar en dat hij meestal naar de huizen van klanten ging, waarbij het niet overtuigend is dat hij aanvankelijk verklaarde dat men hem kwam oppikken aan hotels om later, wanneer wordt gepolst naar de hotels waarover het ging, aan te geven dat ze hem eigenlijk kwamen oppikken aan bars en dat hij eigenlijk naar de huizen van de klanten ging. De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen. Dat verzoeker enerzijds beweerde werkzaam te zijn geweest in de homoprostitutie in Nigeria doch hierover anderzijds niet de nodige precisering kon geven is niet aannemelijk. Zijn verklaring dat C. alles regelde is hierbij niet overtuigend. Verzoeker verklaarde immers met deze persoon samen te leven en bovendien kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich, te meer gelet op het risico dat in een homofobe samenleving als de Nigeriaanse gepaard gaat met dergelijke activiteiten en in acht genomen dat hij eerst weigerde en men hem moest overtuigen om in de homoprostitutie te gaan, omtrent het voormelde zou informeren bij C. alvorens zijn activiteiten in dit milieu aan te vatten (administratief dossier, stuk 4, p.5-6).

Verzoeker legde bovendien herhaaldelijk incoherente verklaringen af omtrent het incident dat de kern vormt van zijn asielrelaas en de directe oorzaak zou zijn geweest voor zijn vertrek uit Nigeria.

Zo blijkt uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij incoherente verklaringen aflegde inzake de jongeren met wie zij in conflict kwamen tijdens het carnaval in Lagos. Verzoeker betwist de gedane vaststellingen ter zake niet zodat deze onverminderd overeind blijven.

Verder legde hij incoherente verklaringen af betreffende de datum van het carnaval in Lagos en waarop hij problemen kreeg. In de vragenlijst gaf hij eenduidig aan: *“Op 09.05.2011 was het carnaval in Ajegunle”* (administratief dossier, stuk 7, p.3). Bij het CGVS kon hij echter niet aangeven wanneer het carnaval precies plaatsvond en gaf hij aan: *“De carnaval kan ik me niet echt herinneren, het was op de negende maar ik weet niet meer wanneer precies”* (administratief dossier, stuk 4, p.8).

Bovendien legde verzoeker uiterst uiteenlopende verklaringen af omtrent het gebeurde tijdens het carnaval. Zo zouden hij en zijn vrienden blijkens zijn verklaringen in de ‘vragenlijst’ die dag tweemaal zijn gebotst met de groep jongeren. Eerst zou één van verzoekers vrienden door die jongeren met een mes om het leven zijn gebracht en zouden deze jongeren daarna zijn gevlucht in de menigte. Daarna zouden verzoekers vrienden, nadat zij twee van deze jongeren later terugvonden, deze twee jongeren hebben gedood (administratief dossier, stuk 7, p.3). Dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS van de dood van één van zijn eigen vrienden echter nergens nog enige melding maakte. Integendeel zouden hij en zijn vrienden blijkens zijn verklaringen bij het CGVS slechts eenmaal zijn gebotst met de groep jongeren, zou daarbij geen van zijn vrienden om het leven zijn gekomen en zouden zijn vrienden daarbij twee van de jongeren hebben gedood (administratief dossier, stuk 4, p.6).

Het voormelde klemmt nog des te meer daar verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn eigen aanwezigheid bij de feiten. Blijkens zijn verklaringen in de ‘vragenlijst’ zou immers de politie zijn gekomen, zouden de mensen zijn gevlucht, zou verzoeker vervolgens zelf de twee mannen dood op de grond hebben zien liggen en zou hij slechts nadien zijn gevlucht, daar waar hij aangaf: *“Toen kwam de politieman met zijn fluitje en iedereen vluchtte weg. Toen zag ik die twee mannen dood op de grond liggen. Ik liep toen ook weg”* (administratief dossier, stuk 7, p.3). Volgens zijn verklaringen bij het CGVS zou verzoeker echter onmiddellijk zijn gevlucht en slechts nadien hebben vernomen dat er twee personen werden gedood, daar waar hij stelde: *“(…) en toen kwam de politie, ik hoorde ze fluiten. In al de commotie zijn we weggelopen en hebben we ons verstoppt, en we hoorden dat twee homoseksuelen twee anderen hadden neergestoken, ze hadden er dus twee vermoord die ons hadden aangevallen, onze andere vrienden”* (administratief dossier, stuk 4, p.6).

De voormelde vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan het incident dat nochtans de kern uitmaakt van verzoekers asielrelaas.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde geaardheid, noch aan het door hem aangevoerde asielrelaas.

De bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie, voor zover deze betrekking heeft op de situatie van homoseksuelen in verzoekers land van herkomst, is bijgevolg niet dienstig. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst

daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zowel zijn voorgehouden geaardheid als zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft verzoekers asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.7. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk van "*de beginselen van behoorlijk bestuur*" hij benevens de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.8. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS